

U MAMINKY.

Napsal Gustav R. Opočenský.

Malá Květa je nezvedené dítě. Chvíli si bezstarostně hraje jako každé pětileté děvčátko, ale najednou ji něco napadne: svěsí hlavičku, stáhne čelo v ošklivou rýhu, zatkne pěstičky a něco provede. Provede cokoli nepěkného: rozbije porculánovou hlavu své nejmilejší panenky, roztríská skříňkou od stavebnice skleněná dvířka kredence, naleje na parkety plné umývadlo vody — zkrátka, vždy něco nepěkného. Malá Květa je nezvedené a tvrdohlavé děvče. Poručí-li jí něco dospělí, mohou být jisti, že toho neudělá. Nechce se mýti, nechce ráno vstávat a večer, když je čas jíti spat, spouštěla by nejraději radio anebo by si hrála s pejskem Mufem.

Její otec a její pěstounka mají s ní veliký kříž. Květin tatínek často stojí beze slov se svráštěným čelem nad vzdorujícím, křičícím a kopajícím děckem. Není to věru hezké, ale nesmíme zapomenouti, že toto děvčátko postihla již v útlém věku největší rána: ztratila matku. Dokud byla její maminka ještě na žívu, nebylo veselejšího a způsobnějšího děvčátka nad Květu; smála se po celý den, poslouchala na slovo a nekřičela a nekopala ko-

lem sebe jako to dělají vzdorovité děti. Květa jest nezvedené, vzdorovité dítě. Vlastně již není. Byla snad kdysi, ale dnes již skutečně není taková. Jednoho rána stala se s ní změna, která šla až do kořenů její povahy.

To bylo tak: Podle dávného dobrého zvyku musí se děti před spaním mýti: Květa toho dne mnoho se plácala v hlíně dole v zahradě a její ruce i obličej podle toho vypadaly. Před večerí nebylo na nějakou očistu ani pomyslení; teprve před spaním dala se holčička zavésti k umývadlu, ale sotva se jí pěstounka dotkla mokrou umývací houbou, spustila Květa takový povyk, že otec přiběhl z pokoje, polekán, co se s dítětem děje.

Skončilo to ovšem citelným pokáráním z ruky otcovy. Rozechvěná a uplakaná byla Květa odnesena na lůžko. Usnula v slzičkách, ale ihned.

A hle, jak nepříjemné bylo to, co spánku předcházelo, tak milý a krásný byl sen, který se Květě zdál.

Bylo to, jakoby šla širokou alejí, vysoké stromy sahaly až do oblak a na nich rostly malé, větší, červené, modré, žluté a bílé růžičky. Bylo to směšné podívání na tu alej kvetoucích stromů, že se Květa nahlas ze spaní zasmála. A najednou zase alej zmizela a bylo tu široké husté houští a v té houštině malá, zelená lavička. Na té lavičce seděla jakási paní, které Květa neviděla do obličeje. Vtom se ta paní, celá bíle oděná, obrátila a Květa ji poznala. Byla to její drahá maminka.

A maminka milou Květu vzala na kolena, počala ji hladit a líbat a pak jí povídala pohádku o jedné zlé, nezvedené holčičce, která kdekoho trápí a sebe nejvíc. Ukázalo se, že i maminka na nebi je zpravena dobře o Květiných hříších. To bylo

Květě líto; slíbila matce, že již nikdy, nikdy nebude zlobiti. Tomu všemu slibu dostála dokonale. Dnes není hodnějšího dítěte v celém městě. U maminky došla Květa k rozumu.

HOVORY U RYBNIKA.

„Před chvílí jste začala prát a už prádlo věšíte? Jak je to možné?“

„Nedivte se, milá paní sousedko! Užívám na praní pouze Pilnáčkovy mleté mýdlo „JAS“. To je mýdlo, které obstará praní téměř samo. Já jen tak trochu tu práci řídím a než se naději, mám prádlo čisté a skvěle bílé v prádelním koši. Zkuste to také a nebudete litovat!“

Pilnáčkovy výrobky jsou naše — české!

